

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΟΥΝΒΑΡ

Βέβαια, μάγια και γητιές θάρριξες, Γκόη,
κι όλα τὰ σαραγκι και τὰ σαντούρ,
ἕμνο γιὰ σένα ὀλημερίς βαροῦν ἢ μοιρολοῖ,
γύρω και μέσα στήν Ἀνανταπούρ.—

Και ξεγελᾶν τὸν Κούνβαρ ποῦ σὶ ἀχνάρια τους, καβάλλα
πάνω σὲ κατάσπρον, δλόχρυσον ἔλεφα,
ἔρχεται μὲ ζουρνάϊ γλυκό, μὲ ἀλύγιστη πάλα,
ταμποῦρι τὴν ἀποθυμὰ γὰ στήση, χρυσογνέφα,

ἀγγάνι σου ἢ μάχη ἢ σκοπό... Γι' αὐτό, τ' ἀσκέργια,
ὄπλα βαστᾶνε τὰ μισὰ και τ' ἄλλ' ἀκολουθᾶνε
μὲ βίνες, μὲ ρεμπάμπ, μὲ σαραγκι στὰ χέργια
κι' ἀνέμον σάλαγο σὲ πεύκων κλώνια, πᾶνε...

Μέσα στήν πόλι Ἀνανταπούρ κλαγγὴ πολέμου κλώθει
κ' οἱ πόρτες της κατάκλειστες στοῦ Κούνβαρ τὸν ἔλεφα.
Ντο, ρέ, φα—κι' ὅσο σίμωνε βογγίνα ὀχτροῦ—ντο, ρέ, φα,
σηκώθηκε σὰ κορνιαχτό, βουή λαοῦ, μελισσολοῖ,
και πέφτει ὡς τρίζοννε πορτιὰ μὲ τ' ἀτσαλένιο μάνταλο
και σειοῦνται τὰ μουράγια
στοῦ Κούνβαρ τὰ προστάγματα, τοῦ Μαχαράγια.
Κι' ὡς βγῆκ' ὁ ἥλιος τοῦ χαμοῦ ἀπάνω της κι' ἀπλώθη,
ἀχτίνες ξαφνικοῦ κακοῦ, τὰ βέλη σποῦν ὀλοῦθε.
Μὰ πρὶ στὰ αἵματα βαφῆ χρυσοπλεμμένο σάνταλο,
πάνω ἀπ' τὶς τρικυμὲς γλυκόφωτο ἄστρο,
βιαστικά ἐπρόβαλε στὶς πολεμίστρες τὶς ψηλές,
—και ποῦ μποροῦσε ἀλλοῦθε;—
φεγγοβολῶντας πέρα ἀπὸ ψυχές
ἢ μάτια... Ἡ Γκόη!..
Κ' ἔτσι, δὲν πάθηκε τὸ κάστρο.

* * *

Πέφτει ὡς τόσο ἢ χλαλοή, σκορποῦν οἱ θρηῖνοι,
κ' οἱ δνὸ, ὁ ἕνας τους στὸν ἄλλο μνήσκει ἀντίκρᾳ.
Κι' ὦ! τραγωδίας ξύπνημα καὶ Θάνατε καὶ Πόθε!
Τραγοῦδι, ποῦ χτυπᾷς βαρεῖά στὰ τεῖχια πέρα, δῶθε
σὰ μᾶς ἀνάβρας ξέσπασμα ἢ σὰ μᾶς ζήσης τέλος —
Στὶς πολεμίστρες ἀμίλητη πομένει πάντα Ἐκείνη,
στοῦ σαῖτόχορδο ἔχοντας τ' ἀνθρωποχτόνο βέλος,
κι' ὄλα βαρεῖά σὰν ἔρωτας φαντάζουν, κι' ὄλο πίκρα!
Κ' ἔτσι, κατάμεση ἀπ' τὰ πιστὰ τ' ἀσκέργια,
ἦχοι ἀνάλαφροι, πνοὲς ἀπ' τὰ παιγνίδια βγαίνουν.

Ἴδιο τραγουδιστὸ φῶς φεγγαριοῦ ἢ ραβανάστρα,
πάνω σὲ λόγια πὸν λυγοθυμᾷν στὰ χεῖλια καὶ πεθαίνουν,
κι' ἡ Γκὴ, ἀγήτευτη δὲ μνήσκει πειὰ στ' ἄπαρτα κάστρα.
Τὸ νοιώθει, καὶ σὰ ν' ἄρχιζε σουρμένο μοιρολόι,
τ' αὐτιά της κλεῖ ἀργὰ-ἀργὰ μὲ τὰ δνὸ χέργια,
καὶ τῶν χεργιῶν τ' ἀνέβασμα αὐτό, χαμοῦ ἦταν σημεῖο...
Κι' ὅμως, δὲν πάρηκεν ἡ Γκὴ.

Τώρα, σὲ μιά, ὁ γυρισμός, ψυχὴ παληκαρίσια,
δίνει δράματα μορφιᾶς ἀσάλευτης γι' ἀγῶϊ.
Σὰ φλόγα τῶρ' ἀκοίμητη τὸν παραδέρνει αὐτόνα,
ἄλλος διπλὸς πρωτόφαντος, στεῖρος ἢ πλάστης πόνος,
Ἔνας, αὐτῆς π' ἀντίκρυσε κ' ἕνας δικός του, δνὸ.
Περιπλοκάδα ὁ στρατός, κεντᾶ τῆ στρατά ἴσια.
Κ' οἱ περπατιάρικες σιγμὲς πὸν ροβολᾷν μπροστά του,
σὲ κόσμους ξένους δείχνουν του, πὼς παραδέρνει μόνος.
Κι' ἔτσι, σκιὲς ἀπέραντες, σὲ ἰδανικὴ μὰ χλόη
ἀπλώνονται στοῦ αἰθέριό του αὐτὸ βασίλειμά του,
τ' ἀγνάντεμά τους... ὁ χαμός... τ' ὄνειρο τ' ὄνα.
Ἔχε γειά, Γκὴ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΡΙΑΔΗΣ